

პანიუმი — რიცხვი ოცდასამი

შეთანხმების შემდეგ იგი მზაკვრად იმოქმედებს

Jeff Pippenger

2026-03-20

დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლი სიტყვა „ჟამით“ განსაზღვრავს იმ პერიოდს, რომლის განმავლობაშიც წარმართული რომი უზენაესად იბატონებდა. წინასწარმეტყველურ გამოყენებაში „ჟამი“ 360 წელს აღნიშნავს, და ეს წლები დაიწყო ძველი ისტორიის ყველაზე სახელგანთქმულ საზღვაო ბრძოლაში — აქტიუმის ბრძოლაში — ძვ. წ. 31 წელს. არსებობდა სხვა საზღვაო ბრძოლებიც, რომლებიც უფრო მასშტაბური და სტრატეგიულად უფრო დახვეწილი იყო, მაგრამ აქტიუმი ყველაზე სიმბოლური საზღვაო ბრძოლა იყო მარკუს ანტონიუსთან და კლეოპატრასთან მისი კავშირის გამო. ისტორიული მნიშვნელობით იგი მსგავსია ბერლინის კედლის დანგრევისა დანიელის 11:40-ის აღსრულებაში და 9/11-ის ტყუპი კოშკების გამოცხადების მეთვრამეტის აღსრულებაში; რადგან როცა ღმერთი ისტორიულ მოვლენებს ირჩევს თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვის აღსასრულებლად, იგი ამას იმგვარად აკეთებს, რომ რაც შეიძლება უდიდესი აუდიტორიის ყურადღებას მისწვდეს.

და მასთან დადებული აღთქმის შემდეგ მზაკვრობით მოიქცევა; რადგან აღზევდება და გაძლიერდება მცირერიცხოვანი ხალხით. მშვიდობიანად შეიჭრება სამთავროს ყველაზე ნოყიერ ადგილებშიც კი; და მოიმოქმედებს იმას, რაც არც მის მამებს მოუ მოქმედებიათ და არც მისი მამების მამებს; მათ შორის გაანაწილებს ნადავლს, ძარცვასა და სიმდიდრეებს; მეტიც, სიმაგრეთა წინააღმდეგ თავის ზრახვებს განიზრახავს, თუმცა მხოლოდ დროით. დანიელი 11:23, 24.

ურია სმითი ოცდამესამე მუხლში რომსა და მაკაბელებს შორის კავშირზე გაკეთებულ თავის დაკვირვებებს ასრულებს მცირე ხალხის შესახებ შენიშვნით, რომელიც იმავე მუხლშია მოხსენიებული.

„ამ დროს რომაელები მცირერიცხოვანი ხალხი იყვნენ და დაიწყეს მზაკვრობით, ანუ ეშმაკობით მოქმედება, როგორც თავად სიტყვა მიანიშნებს. და ამ დროიდან ისინი უწყვეტი და სწრაფი აღმავლობით ავიდნენ იმ ძალაუფლების მწვერვალამდე, რომელსაც შემდგომში მიაღწიეს.

„[ოცდამეოთხე მუხლი ციტირებულია].“

ჩვეულებრივი წესი, რომლის მიხედვითაც ხალხები რომის დღეებამდე ძვირფას პროვინციებსა და მდიდარ ტერიტორიებს იძენდნენ, იყო ომი და დაპყრობა. ახლა რომს უნდა გაეკეთებინა ის, რაც არც მამებს და არც მათ მამებს არ გაეკეთებინათ; კერძოდ, ეს შენაძენები მშვიდობიანი საშუალებებით მიეღო. ამგვარად, დამკვიდრდა მანამდე გაუგონარი ჩვეულება, რომ მეფეებს თავიანთი სამეფოები ანდერძით რომაელებისთვის დაეტოვებინათ. ამ გზით რომი დიდ პროვინციებს დაეუფლა.

„და ისინი, ვინც ამგვარად რომის მმართველობის ქვეშ მოექცნენ, ამით არცთუ მცირე სარგებლობა მიიღეს. მათ კეთილად და შემწყნარებლობით ეპყრობოდნენ. ეს იმას ჰგავდა, თითქოს ნადავლი და ხვედრი მათ შორის განაწილებულიყო. ისინი თავიანთი მტრებისგან დაცულნი იყვნენ და მშვიდობასა და უსაფრთხოებაში განისვენებდნენ რომაული ძალაუფლების მფარველობის ქვეშ.

„ამ მუხლის უკანასკნელი ნაწილის შესახებ ეპისკოპოსი ნიუტონი გამოთქვამს აზრს, რომ იგულისხმება ციხესიმაგრეებიდან, და არა მათ წინააღმდეგ, მოწყობილობათა განჭვრეტა. ეს რომაელებმა განახორციელეს თავიანთი შვიდბორცვიანი ქალაქის ძლიერი ციხესიმაგრიდან. „თუნდაც ერთ ჟამამდე“; უეჭველად, წინასწარმეტყველური ჟამი, 360 წელი. რომელი წერტილიდან უნდა აითვალოს ეს წლები? ალბათ იმ მოვლენიდან, რომელიც მომდევნო მუხლშია წარმოდგენილი.“ ურია სმიტი, *Daniel and the Revelation*, 272, 273.

სმითი აგრძელებს და ძვ. წ. 31 წელს აქციუმის ბრძოლას ასახელებს, როგორც სამას სამოცწლიანი პერიოდის საწყის წერტილს. ოცდამეხუთე მუხლის ციტირების შემდეგ სმითი შემდეგს აცხადებს.

„23-ე და 24-ე მუხლებით ჩვენ ჩამოვდივართ იუდეველებსა და რომაელებს შორის დადებული კავშირის ამ მხარეს, ძვ. წ. 161 წლიდან, იმ დრომდე, როდესაც რომმა საყოველთაო ბატონობა მოიპოვა. ახლა ჩვენს წინაშე მდგომი მუხლი გვიჩვენებს ძლიერ ლაშქრობას სამხრეთის მეფის, ეგვიპტის, წინააღმდეგ და გამორჩეული ბრძოლის მოხდენას დიდ და ძლიერ ლაშქრებს შორის. მოხდა კი ასეთი მოვლენები რომის ისტორიაში დაახლოებით ამ დროს? — მოხდა. ეს ომი იყო ეგვიპტესა და რომს შორის ომი; ხოლო ეს ბრძოლა იყო აქციუმის ბრძოლა. მოკლედ მიმოვიხილოთ გარემოებანი, რომლებმაც ამ დაპირისპირებამდე მიიყვანა.“

„[მარკ] ანტონიუსმა, ავგუსტუს კეისარმა და ლეპიდუსმა შექმნეს ტრიუმვირატი, რომელმაც იფიცა, რომ იულიუს კეისარის სიკვდილს შურს იძიებდა. ეს ანტონიუსი ავგუსტუსის სიძე გახდა მისი დის, ოქტავიას, შერთვით. ანტონიუსი ეგვიპტეში სახელმწიფო საქმეზე გაიგზავნა, მაგრამ ეგვიპტის თავაშვებული დედოფლის, კლეოპატრას, ოინებისა და მომხიბვლელობის მსხვერპლი გახდა. იმდენად ძლიერი იყო მის მიერ მისადმი ჩასახული ვნება, რომ ბოლოს მან ეგვიპტის ინტერესები იკისრა, კლეოპატრას საამებლად უარყო თავისი ცოლი, ოქტავია, ამ უკანასკნელს ერთიმეორის მიყოლებით უბოძა პროვინციები მისი სიხარბის დასაკმაყოფილებლად, ტრიუმფი რომის ნაცვლად ალექსანდრიაში იზეიმა და სხვაგვარადაც ისე შეურაცხყო რომაელი ხალხი, რომ ავგუსტუსს არ გასჭირვებია მათი წაყვანა იმ ომში გულმხურვალე მონაწილეობამდე, რომელიც მათი ქვეყნის ამ მტრის წინააღმდეგ მიმდინარეობდა. ეს ომი გარეგნულად ეგვიპტისა და კლეოპატრას წინააღმდეგ იყო; მაგრამ სინამდვილეში იგი ანტონიუსის წინააღმდეგ იყო მიმართული, რომელიც ახლა ეგვიპტურ საქმეთა სათავეში იდგა. და მათი დავის ჭეშმარიტი მიზეზი, ამბობს პრიდო, ის იყო, რომ არც ერთს არ შეეძლო დაკმაყოფილებულიყო რომის იმპერიის მხოლოდ ნახევრით; რადგან ლეპიდუსი ტრიუმვირატიდან გადაყენებული იყო, ახლა იგი მათ შორის იყოფოდა, და თითოეული მთელი მის დაუფლებას რომ ესწრაფოდა, მის დასაუფლებლად ომის

წილი ჰყარეს.“ ურია სმითი, Daniel and the Revelation, 273.

წინასწარმეტყველურად, აქტიუმის ბრძოლა საკვირაო კანონს აღნიშნავს, რადგან იგი წარმოადგენდა იმ სამი გეოგრაფიული დაბრკოლებიდან მესამეს დაძლევას, რომლებმაც, როგორც სმითი აღწერს, წარმართული რომის „საყოველთაო ბატონობა“ დააფუძნეს. როგორც წარმართული რომის შემთხვევაში, ასევე მაშინაც, როცა პაპური რომის მესამე დაბრკოლება ქალაქ რომიდან განიდევენა, პაპური რომის „საყოველთაო ბატონობა“ 538 წელს დაიწყო. ეს ორი მოწმე საკვირაო კანონს ეხება იმ ადგილსა და იმ დროს, როდესაც თანამედროვე რომი ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე და მეშვიდე სამეფოებს სძლევს, და ამით თავის მესამე დაბრკოლებასაც სძლევს; ამგვარად, ორმოცდაორი სიმბოლური თვის განმავლობაში „საყოველთაო ბატონობას“ ამყარებს.

და მიეცა მას პირი, რომელიც ლაპარაკობდა დიდ სიტყვებსა და გმოებებს; და მიეცა მას ძალაუფლება, რომ ემოქმედა ორმოცდაორი თვის განმავლობაში. გამოცხადება 13:5.

რომი ეგვიპტის წინააღმდეგ

რომის ავგუსტუსის მიერ ეგვიპტისა და კლეოპატრას წინააღმდეგ წარმოებული ომის წინასწარმეტყველური დინამიკა მარკ ანტონის აჯანყებით იყო განპირობებული, და ეს წინასწარმეტყველური დინამიკა, წინასწარმეტყველური აუცილებლობიდან გამომდინარე, უთუოდ უნდა წარმოადგენდეს იმ წინასწარმეტყველურ დინამიკას, რომელიც საკვირაო კანონშია წარმოდგენილი.

აქტიუმთან რომმა დაიპყრო ეგვიპტე — ძალა, რომელიც შედგებოდა აჯანყებული კაცისა და უწმიდური ქალის ალიანსისაგან. ანტონისა და კლეოპატრას კავშირი ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებაა. აქტიუმთან ავგუსტინეს რომმა დაიპყრო ძალა, რომელიც წარმოდგენილი იყო ეკლესიისა და სახელმწიფოს უწმიდური შეერთებით.

მხეცის ხატი

კლეოპატრა წარმოადგენს გახრწნილ ეკლესიას, რომელიც ანტონისთან არის გაერთიანებული, ხოლო ანტონი რომის სიმბოლოა. მათ ურთიერთობაში მმართველი კლეოპატრა იყო, როგორც ამას ურია სმითი წარმოაჩენს, როცა ამბობს, რომ ანტონი „კლეოპატრას, ეგვიპტის გარყვნილი დედოფლის, ხელოვნებისა და მომხიბვლელობის მსხვერპლი გახდა.“ ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირმა, რომელიც ანტონისა და კლეოპატრას მიერ არის წარმოდგენილი, კლეოპატრა ამ ურთიერთობაში მმართველ ძალად გამოავლინა; ამგვარად, ეკლესიისა და სახელმწიფოს ის შეერთება, რომელსაც მათი ურთიერთობა წარმოადგენს, შეესაბამება მხეცის ხატის განსაზღვრებას — კერძოდ, ეკლესიისა და სახელმწიფოს ისეთ შეერთებას, სადაც ქალი აკონტროლებს ამ ურთიერთობას. აქტიუმი მოასწავებდა მალე მოსალოდნელ კვირადღის კანონს.

ავგუსტუსი წარმოადგენს პაპის ძალაუფლებას, რომელიც მალე მოსალოდნელ კვირის კანონის დროს შეერთებულ შტატებს დაიპყრობს. მარკ ანტონი არის მიწის მხეცის რესპუბლიკური რქა, ხოლო კლეოპატრა — პროტესტანტული რქა. ანტონი და

კლეოპატრა ერთიანდებიან და მალე მოსალოდნელი კვირის კანონის დროს დრაკონივით მეტყველებენ. როგორც კლეოპატრა, ისე ანტონი დრაკონული ძალის სიმბოლოებია, და როდესაც ისინი კვირის კანონის დროს სრულად შეერთდებიან — დრაკონივით ილაპარაკებენ.

დრაკონები

როგორც საბერძნეთი, ისე ეგვიპტე წინასწარმეტყველურად წარმოადგენენ გველეშაპის ძალაუფლებას, და ანტონიც ასევე წარმოადგენდა გველეშაპის ძალაუფლებას. ეგვიპტე იყო სამხრეთი დანიელის მეთერთმეტე თავში, ხოლო საბერძნეთი — დასავლეთი. ეგვიპტე დაიპყრო პტოლემეოს I-მა მას შემდეგ, რაც ალექსანდრეს სამეფო ოთხ ნაწილად გაიყო. შემდეგ პტოლემეოს I გახდა სამხრეთის პირველი წინასწარმეტყველური მეფე, ხოლო კლეოპატრა იყო ეგვიპტეში უკანასკნელი პტოლემეური მმართველი. პტოლემეოსი დაიბადა მაკედონიაში, ალექსანდრე დიდის დაბადების ადგილზე.

მაკედონია ჩრდილოეთ საბერძნეთში მდებარეობდა და ამტკიცებდა, რომ მათი წინაპრული წარმოშობა ბერძნულ მითოლოგიურ გმირებს უკავშირდებოდა. სამხრეთ ბერძნული ქალაქ-სახელმწიფოები მაკედონელებს სამხრეთ საბერძნეთის ჰელენისტებზე უფრო ბარბაროსებად მიიჩნევდნენ. მაკედონელები მონარქიას წარმოადგენდნენ, ხოლო სამხრეთის ქალაქ-სახელმწიფოები (პოლისები), როგორიც იყვნენ ათენი, სპარტა, თებე, კორინთო და სხვები, სამხრეთ და ცენტრალურ საბერძნეთსა და ეგეოსის კუნძულებზე იყვნენ განლაგებულნი. ამ პოლისებს ხშირად დემოკრატიული, ოლიგარქიული ან შერეული მმართველობა ჰქონდათ, მაშინ როცა მაკედონია ცენტრალიზებული მონარქია იყო ძლიერი სამეფო დინასტიით (არგეადები). მიუხედავად ამისა, ისინი ყველანი ჰელენისტები იყვნენ, და როდესაც რომი ისტორიის ასპარეზზე გამოჩნდა, მან ჰელენისტებს ბერძნები უწოდა. კლეოპატრა იყო პტოლემეური დინასტიის უკანასკნელი მმართველი, რაც წარმოადგენდა ჩრდილოეთის სამეფოს მონარქიულ ბერძნულ ტომს მაკედონიის, ანუ ჩრდილოეთ საბერძნეთის რეგიონიდან.

სამხრეთის მეფე

კლეოპატრა იყო პტოლემეური სამეფოს უკანასკნელი მმართველი, რომელიც დაიწყო პტოლემე I-ით, როდესაც ალექსანდრეს სამეფო ოთხად გაიყო. აკციუმის ბრძოლაში პტოლემეური სამეფო, სამხრეთის პირდაპირი მეფე, თავის დასასრულს მიაღწია. სამხრეთის მომდევნო მეფე იქნებოდა სულიერი ეგვიპტე, რომელიც წარმოდგენილი იყო ათეისტური საფრანგეთით საფრანგეთის რევოლუციის ისტორიის განმავლობაში.

და მათი მკვდარი სხეულები დაეყრება დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერი მნიშვნელობით სოდომი და ეგვიპტე ეწოდება, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. გამოცხადება 11:8.

პირდაპირი მნიშვნელობით ეგვიპტე იყო სამხრეთის პირდაპირი მეფე ალექსანდრეს სამეფოს დაყოფასთან მიმართებით, მაგრამ სულიერი ეგვიპტე სამხრეთის მეფედ არის

წარმოდგენილი ეგვიპტის წინასწარმეტყველური თვისებებით და არა პირდაპირი გეოგრაფიული მიმართულებით.

სამხრეთი და დასავლეთი

კლეოპატრა, როგორც სამეფოს უკანასკნელი პტოლემეური მმართველი, წინასწარმეტყველურად წარმოდგენდა ორმაგ ძალაუფლებას — ბერძნულს (დასავლეთს) და ეგვიპტურს (სამხრეთს), ხოლო შემდეგი, და შემდგომ სულიერი სამხრეთის მეფე, უნდა ყოფილიყო საფრანგეთი, ასევე ორმაგი ძალაუფლება, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში წარმოდგენილია ეგვიპტისა და სოდომის სახით. სოდომის თავაშვებულობა შეესაბამება დასავლეთის კლეოპატრას თავაშვებულობას, ხოლო სამხრეთის კლეოპატრა შეესაბამება ეგვიპტის ათეიზმს. სამხრეთის უკანასკნელი პირდაპირი მნიშვნელობის მეფის ორმაგი ბუნება შესაბამისობაში იყო სამხრეთის პირველი სულიერი მეფის ბუნებასთან.

აქტიუმის ბრძოლა იყო ანტონის რომის გველეშაპისა და კლეოპატრას სამხრეთისა და დასავლეთის გველეშაპის უწმინდური კავშირი. ანტონი და კლეოპატრა წარმოდგენენ ეკლესიასა და სახელმწიფოს, ამიტომ ავგუსტუსის მიერ აქტიუმის დაპყრობა წარმოდგენს ისეთ დაპყრობას, სადაც რომი იმარჯვებს უწმინდურ ორმაგ კავშირზე, რომელიც მხეცის ხატს განასახიერებს. სამას სამოცი წლის შემდეგ, დანიელ 11:24-ის აღსრულებით, კონსტანტინემ რომი აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყო, რომის ქალი დასავლეთში დატოვა და რომის კაცი აღმოსავლეთში გადაიყვანა. სამხრეთისა და დასავლეთის დაპყრობა განასახიერებდა აღმოსავლეთისა და დასავლეთის გაყოფას აქტიუმის ბრძოლაში, სამი ას სამოცი წლის „ჟამის“ შემდეგ. უფრო ადრეულ დაპირისპირებაში ანტონის მიეცა აღმოსავლეთის რომი, ხოლო ავგუსტუსს — დასავლეთი; ასე რომ, აქტიუმმა აღმოსავლეთი და დასავლეთი გააერთიანა, მაგრამ მხოლოდ ერთი „ჟამის“ ხნით.

ძვ. წ. 31 და 330 წ. ახ. წ.

იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოაჩენს; ამიტომ, აქტიუმის დაპყრობა ძვ. წ. 31 წელს წინასახედ გამოხატავს იმპერიის აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყოფას 330 წელს. ძვ. წ. 31 წლის აქტიუმი იყო ომეგას ალფა იმ 360 წელში, რომლებიც 330 წელს დასრულდა. ძვ. წ. 31 წელიც და 330 წელიც წინასახედ გამოხატავს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს, როგორც იგი წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე და ორმოცდამეერთე მუხლებში.

კიდევ ერთი სიმბოლო

რომის ანტონიუსი, რომელიც შეერთებულია სამხრეთისა და დასავლეთის კლეოპატრასთან, წარმოდგენს სამმაგ კავშირს მხეცის ხატის მათი ორმაგი ერთობის შიგნით. ჯვარი ასევე შეესაბამება საკვირაო კანონს და, შესაბამისად, აქტიუმსა და 330-ს. ჯვართან ეკლესიისა და სახელმწიფოს ორმაგი ერთობა წარმოდგენილია იუდეველებით (გარყვნილი ეკლესია), რომლებიც რომთან (სახელმწიფო) ერთად ქრისტეს მოსაკლავად ერთიანდებიან. ჯვართან ამ კავშირში მესამე მხარე

წარმოდგენილია ბარაბათი, ცრუ ქრისტეთი, რომლის სახელიც ნიშნავს „მამის ძეს“. ბარაბა სიმბოლურად ცრუ წინასწარმეტყველია, როდესაც იგი ქრისტეს, როგორც ჭეშმარიტ წინასწარმეტყველს, უპირისპირდება. რომი იყო ანტონიუსი, ხოლო სამხრეთისა და დასავლეთის კლეოპატრა წარმოადგენდა იუდეველებს და ბარაბას.

ჯვარიც ეთანხმება ელია წინასწარმეტყველს ქარმელის მთაზე, სადაც არჩევანი შეეხებოდა იმას, ვინ იყო ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველი და ვინ — ცრუპროფეტი. იმ დროს ცრუპროფეტი ორგვარ სიმბოლოს წარმოადგენდა, რომელიც შედგებოდა ბაალის წინასწარმეტყველებისა და კორომის ქურუმებისგან. ბაალი მამაკაცი ღვთაება იყო, ხოლო კორომის ქურუმები წარმოადგენდნენ აშთაროთს, დედაკაცურ ღვთაებას. ჯვართან მყოფი იუდეველები იყვნენ აშთაროთი, დედაკაცური ღვთაება, ხოლო ბარაბა, ტკივილთა კაცის ყალბი ორეული, იყო მამაკაცი ღვთაება ბაალი.

კლეოპატრა იყო როგორც სამხრეთის დედოფალი, ისე დასავლეთის დედოფალიც. ანტონი იყო რომის ხატი, იულიუსის მკვლელობისთვის შურისსაძიებლად დაფიცებული სამნაწილიანი ტრიუმვირატის ნაწილი. იულიუსის სიკვდილი ოცდასამი ჭრილობით წარმოადგენდა პაპობის სასიკვდილო ჭრილობას 1798 წელს, დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის აღსრულებით. აქტიუმიდან ავგუსტინე წარმოადგენს იმ სასიკვდილო ჭრილობის განკურნებას. ჭრილობა განიკურნება, როდესაც ანტონი და კლეოპატრა იღუპებიან. ანტონი და კლეოპატრა წარმოადგენენ მხეცის ხატს შეერთებულ შტატებში, რომელიც სამნაწილიანი წინასწარმეტყველური ერთეულია და შედგება მიწის მხეცისა და მისი ორი რქისაგან. ანტონი ერთი ნაწილია, ხოლო კლეოპატრა დანარჩენ ორ ნაწილს წარმოადგენს. იქნება ეს ანტონის რომი, თუ კლეოპატრას ეგვიპტე და საბერძნეთი, ისინი ერთად კვდებიან საკვირაო კანონის დროს, როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო სრულდება. წინასწარმეტყველურად, კლეოპატრა ანტონის მიმართ არის საეკლესიო ოსტატობისა და სახელმწიფო ოსტატობის ნაზავი, სადაც საეკლესიო ოსტატობა აცდუნებს და აკონტროლებს სახელმწიფო ოსტატობას.

მეორე სიკვდილის წინასახე

კიდევ ერთ წინასწარმეტყველურ დონეზე, კლეოპატრას ურთიერთობა იულიუს კეისართან და მარკ ანტონიუსთან წარმოადგენს ორ დროს, როდესაც კლეოპატრას ეკლესიური ხელოვნება რომის იმპერიის სახელმწიფოებრივ ხელოვნებასთან არის ურთიერთობაში. იულიუსმა იგი დატოვა 1798 წელს, მისი პირველი სიმბოლური სიკვდილისას, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის აღსრულებით; შემდეგ კი იგი თავის აღსასრულს აღწევს, და არავინ ეხმარება მას, აქტიუმიდან, დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლის აღსრულებით. მეორმოცე მუხლი არის აღფა მისი პირველი სასიკვდილო ჭრილობისა, რომელიც უნდა განიკურნოს, ხოლო ომეგა, ორმოცდამეხუთე მუხლისა, არის ადგილი, სადაც იგი იღებს თავის მეორე და საბოლოო სიკვდილს.

როგორც მეთექვსმეტედან ოცდამეორე მუხლამდე აღწერილ ოთხ რომაულ ძალასთან, კლეოპატრას, როგორც ბიბლიურ სიმბოლოს, კონტექსტის მიხედვით ერთზე მეტი

მნიშვნელობა აქვს. იულიუსმა იგი 1798 წელს დატოვა, როდესაც სამეფო მხარდაჭერა მოიხსნა; შემდეგ კი მისი სასიკვდილო ჭრილობა იკურნება კვირადღის კანონთან დაკავშირებით, მაგრამ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათი მეფე საბოლოოდ ცეცხლით ანადგურებს მას, როდესაც იგი თავის მეორედ და საბოლოოდ სიკვდილს ხვდება.

კლეოპატრა არის ორგვარი ბუნების სიმბოლო, რომელიც წარმოდგენილია ფარაონის ეგვიპტის ათეიზმითა და საბერძნეთის რელიგიური ფილოსოფიით. მისი ორგვარი ბუნება წარმოადგენს ეგვიპტის სახელმწიფოებრივ ხელოვნებასა და საბერძნეთის საეკლესიო ხელოვნებას. ბერძნული რელიგიური ფილოსოფია წარმოდგენილია ბერძენი ქალღმერთით, ათენათი, რომელიც მის ტაძარში, პართენონად წოდებულში, ქანდაკების სახით იყო დამკვიდრებული. ათენა სიბრძნის სიმბოლოა, და, როგორც ქალი, იგი წარმოადგენს ადამიანური განათლების რელიგიას, ღვთიური განათლების საპირისპიროდ.

ამერიკის შეერთებული შტატების ორი რქა არის რესპუბლიკანიზმი და პროტესტანტიზმი, რომლებიც საფრანგეთში წარმოდგენილი იყვნენ ეგვიპტითა და სოდომით. ეგვიპტე არის სახელმწიფო ოსტატობა, ხოლო სოდომი — საეკლესიო ოსტატობა; ამგვარად, რესპუბლიკანიზმი ეგვიპტეს შეესაბამება, ხოლო პროტესტანტიზმი — სოდომს. რესპუბლიკანიზმი არის ეგვიპტე, ხოლო პროტესტანტიზმი — სოდომი და საბერძნეთი. ადამიანური განათლების სიმბოლოა ბერძენი ქალღმერთი ათენა, რომლის ტაძარი იყო პართენონი, და რომლის თანამედროვე ორეული გვხვდება ტენესის შტატის ქალაქ ნეშვილში მდებარე პართენონის ტაძარში. გახრწნილი ეკლესიის სიმბოლო, რომელიც კვირის კანონის დროს ამერიკის შეერთებულ შტატებში რესპუბლიკურ რქას უერთდება, წარმოდგენილია როგორც კლეოპატრა, ამტაროთი, სალომე და სოდომი.

კლეოპატრა ასახავს ფარაონის ათეიზმსა და ბერძენთა რელიგიას. რელიგია, რომელიც ათეიზმის ფილოსოფიას ახლავს, ბერძნული განათლების თაყვანისცემაა. იესო დასასრულს მუდამ დასაწყისით ხატავს, ხოლო ბაღში მდგარი ხე, რომლის ნაყოფის ჭამაც აკრძალული იყო, იყო კეთილისა და ბოროტის შეცნობის ხე, რაც წინასახედ წარმოადგენს ბერძნული ფილოსოფიის რელიგიას, რომელსაც დას უაიტი „უმაღლეს განათლებას“ უწოდებს. ეს მიუთითებს და ხაზს უსვამს კლეოპატრას ბერძნულ სიბრძნის რელიგიას, როგორც ჭეშმარიტი განათლების გახრწნილ და ყალბ სახეს ქრისტესა და სატანას შორის დიდ ბრძოლაში.

ნეშვილი, ტენესი, იწოდება „სამხრეთის ათენად“, ხოლო კლეოპატრა იყო სამხრეთის უკანასკნელი პირდაპირი მნიშვნელობის დედოფალი. სამხრეთის უკანასკნელი დედოფალი განასახიერებდა სამხრეთის მომდევნო და პირველ სულიერ მეფეს, რომლის აღსრულებაც ათეისტურ საფრანგეთში მოხდა. ათეისტური საფრანგეთი განასახიერებს შეერთებულ შტატებს, სადაც ნეშვილში, ტენესის შტატში, „სამხრეთის ათენა“, სიმბოლურად წარმოდგენილია ქალღმერთ ათენას პართენონის ტაძარი. ტაძარი მდებარეობს ნეშვილში, ვესტ ენდის 2500 ნომერზე. რიცხვი ოცდახუთი წარმოადგენს მათეს ოცდამეხუთე თავის სამი იგავის დახურულ კარს. კლეოპატრა,

როგორც „სამხრეთისა“ და „დასავლეთის“ დედოფალი, თავის „დასასრულს“ სამხრეთის ათენში აღწევს.

აქტიუმის, კლეოპატრას, ავგუსტუსისა და ანტონის შესახებ ამ განხილვათა შემდეგ, ჩვენ ვუბრუნდებით დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლიდან ოცდამეათე მუხლამდე. შესაძლოა, ამ მონაკვეთის ყველაზე ბუნდოვანი ნაწილი ის არის, როდესაც ისინი ერთ სუფრასთან სიცრუეს ლაპარაკობენ.

და ამ ორივე მეფის გული ბოროტების ქმნისკენ იქნება მიპყრობილი, და ერთსა და იმავე სუფრასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს არ წარმატება, რადგან აღსასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ ჟამს იქნება. დანიელი 11:27.

ლექსში განსაზღვრული დრო არის 330, ოცდამეოთხე ლექსის „დროის“ დასასრული. განსაზღვრული დრო წარმოადგენს კვირის კანონს შეერთებული შტატებისთვის და იგი ასევე წარმოადგენს კაცობრიობის გამოცდის დროის დახურვას მთელი მსოფლიოსათვის. კვირის კანონის წინ ორი მეფე, რომელთა გულიც ბოროტების ქმნას იყო მიმართული, ერთსა და იმავე სუფრასთან ერთმანეთს სიცრუეს ეტყვიან. დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე და ორმოცდამეერთე ლექსებში მოხსენიებული კვირის კანონის წინ ორი მეფე ერთ სუფრასთან იტყვის სიცრუეს, მაგრამ მათი სიცრუე წარმატებას ვერ მოიტანს. ვინ არიან ეს ორი მეფე, რომლებიც ერთმანეთს სიცრუეს ეუბნებიან? ვიდრე ამ აზრს ვუპასუხებდეთ, შეგვახსენდება ზოგიერთი სიმბოლიკა, რომელსაც წინათ უკვე შევეხეთ ამ სერიაში.

ოთხი რომაელი მმართველი, იმის მიხედვით, თუ რა კონტექსტში განიხილებიან, სხვადასხვა წინასწარმეტყველურ სიმბოლოს წარმოადგენენ. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი რომაელი მმართველები არიან, როგორც სიმბოლო, ისინი არსებითად ასახავენ ძველი იუდას წინასწარმეტყველურ ისტორიას მისი გადასვლისას სელევკიდთა ბატონობიდან რომაელთა ბატონობაზე.

პომპეუსი იყო მხედართმთავარი, ხოლო მომდევნო სამი რომაელი მმართველი ყველანი კეისრები იყვნენ. იულიუსი, ავგუსტუსთან მიმართებით, ორი სამმაგი კავშირის გამომხატველი იყო ორი ტრიუმვირატის მეშვეობით — პირველი არაოფიციალური, მეორე ოფიციალური. ოთხივე მმართველი განსაზღვრულ კონტექსტებში საკვირაო კანონს წარმოადგენს. პომპეუსმა დაიპყრო დიდებული ქვეყანა; იულიუსი, რომელიც ოცდასამი სასიკვდილო ჭრილობით არის წარმოდგენილი, პირველი ანგელოზია, რადგან იგი პირველი კეისარია, და იგი მესამე ანგელოზის სახეა, რომელიც ტიბერიუსი იყო. ტიბერიუსი ჯვართან, რაც საკვირაო კანონია, ასევე წარმოდგენილია ოცდასამით, რადგან ოცდასამი შეერთებას წარმოადგენს; და ჯვარი ქრისტეს საქმის უაღრესად არსებითი ნაწილია, რომლის მეშვეობითაც იგი თავის ღვთაებრიობას ჩვენს ადამიანურ ბუნებას შეუთავსებს. ამგვარად, იულიუსი და ტიბერიუსი პირველი და მესამე უწყებაა, რომლებიც ოცდასამით არის წარმოდგენილი.

იულიუსი არ იყო ის რომანტიკული ფიგურა, როგორადაც მას ხშირად წარმოაჩენენ ჰოლივუდის გადმოცემებში; იგი იყო ძალაუფლებას დახარბებული შეუბრალებელი

კაცი. ტიბერიუსი იულიუსზე უარესი იყო, რადგან მისი სიმდაბლე თვით მუხლშიც კი არის მოხსენიებული, ვინაიდან ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასო ოცდამეორეა, ხოლო პირველი ასო — პირველი. ალფა ომეგაზე მცირეა, და ტიბერიუსის სიმდაბლე განლაგებულია ოცდამეორე მუხლში, რომელიც ებრაული ანბანის უკანასკნელ ასოს შეესაბამება, ხოლო იულიუსითა და ტიბერიუსით წარმოდგენილ ორ უღირს პირს შორის იყო ავგუსტუსი. ავგუსტუსი წარმოადგენს რომის ძალაუფლებისა და დიდების მწვერვალს. პირველი და მესამე გზავნილის საპირისპიროდ, იგი წარმოდგენილია მეცამეტე ასოთი, რომელიც ამბოხების სიმბოლოა. ავგუსტუსმა თავისი სამეფო განიმტკიცა ანტონისა და კლეოპატრას ამბოხების დამორჩილებით — რომის ისტორიის ყველაზე სახელგანთქმული ამბოხების.

ავგუსტუსი არის რომაული ძალა, რომელმაც დაიპყრო მესამე დაბრკოლება, და ამით იგი განასახიერებდა კვირადღის კანონს, აგრეთვე იმ რომაულ ძალას, რომელიც მეფობს აჯანყების განმავლობაში გამოცხადების მეცამეტე თავის ორმოცდაორი სიმბოლური თვის მანძილზე. როდესაც იგი განთავსებულია კვირადღის კანონის წინაშე, პომპეუსი არის როგორც 1798, ისე 1989 წელი, რის გამოც პომპეუსი წარმოადგენს ანტიოქე დიდის სიმბოლოს, რომელიც ძვ. წ. 219-დან 217 წლამდე მიმდინარე მეოთხე სირიულ ომს ამთავრებს, მეთერთმეტე თავის მეათე მუხლის აღსრულებაში. იულიუს კეისარი შემდეგ შეესაბამება მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებს და სასაზღვრო ბრძოლის, ძვ. წ. 217 წლის რაფიის ბრძოლის მოვლენას. იქ იულიუსიც ანტიოქე დიდია, და ავგუსტუს კეისარიც ანტიოქე დიდია მეთხუთმეტე მუხლის პანიუმის ბრძოლაში. შემდეგ მეთექვსმეტე მუხლში ტიბერიუსი არის კვირადღის კანონი, მაგრამ იგი არ არის ანტიოქე დიდი, რადგან იქ იგი პომპეუსია, ვინაიდან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით განასახიერებს. ეს მუხლი აღნიშნავს სელევკიდთა იმპერიის დასასრულს, რაც წინასახეობრივად მიუთითებს შეერთებული შტატების, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, დასასრულზე.

ჯერ კიდევ საჭიროა ოთხი რომაელი მმართველის მეტი თანხვედრის დადგენა, და ეს ხაზი წარმოადგენს ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას. ოცდამესამე მუხლის მაკაბელთა ხაზი აგრეთვე ასახავს ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას. შემდეგ, ოცდამეოთხე მუხლში, წარმართული იმპერიული რომის ისტორია წარმოდგენილია დროის მონაკვეთით — სამას სამოცი წლით. რომაული ისტორიის ხაზი, რომელიც წარმოდგენილია ოცდამეოთხე მუხლიდან ოცდამეათე მუხლამდე, ასევე წარმოადგენს ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორიის ილუსტრაციას. იგი სრულდება ოცდამეთერთმეტე მუხლში, როდესაც თემა იცვლება წარმართული რომიდან პაპურ რომზე. წარმართული რომი კვლავაც არის ამ მუხლში, მაგრამ იქ იგი წარმოდგენილი არ არის როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფო, არამედ როგორც ის პოლიტიკური ძალა, რომელმაც 538 წელს პაპობა ტახტზე დასვა. 538 წელს პაპობამ გამოსცა კვირის დღის შესახებ კანონი, ამიტომ ოცდამეთერთმეტე მუხლი თანხვედება მეთექვსმეტე და ორმოცდამეორე მუხლებს. ოცდამეოთხე მუხლმა შემოიტანა აქტიუმის ბრძოლა და ამ ხაზთან დაკავშირებული ისტორია.

ოცდამეოთხე მუხლი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც წარმართული რომი სამას სამოცი წლის განმავლობაში უზენაესად ბატონობა დაიწყო, ხოლო შემდეგ ოცდამეთერთმეტე მუხლში პაპობრივი რომი იწყებს უზენაეს ბატონობას ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში. ხაზის დასაწყისი და დასასრული ატარებს ქრისტეს, ალფასა და ომეგას, ხელწერას. ამ მუხლებში მოცემული გვაქვს მარკ ანტონის, კლეოპატრასა და ავგუსტუს კეისრის ისტორია. მეთექვსმეტე მუხლში წარმართულმა რომმა ძვ. წ. 65 წელს სელევკიდთა იმპერია დაიპყრო, ხოლო შემდეგ იუდა — ძვ. წ. 63 წელს. აქტიუმის მესამე დაბრკოლებამ ძვ. წ. 31 წელს ეგვიპტის სამეფოს დასასრული გამოავლინა, როგორც ეს წინასწარ იყო ნაჩვენები სელევკიდთა პირველი დაბრკოლებებით ძვ. წ. 65 წელს. კვლავაც ვპოულობთ პირველისა და უკანასკნელის ხელწერას. ძვ. წ. 65 წელი იყო სამი დაბრკოლებიდან პირველი და იგი ჩრდილოეთის მეფის დაპყრობას წარმოადგენდა, ხოლო ძვ. წ. 31 წელი სამი დაბრკოლებიდან მესამეს წარმოადგენდა და სამხრეთის მეფის დაპყრობას აღნიშნავდა. იუდა, როგორც სამი დაბრკოლებიდან შუა დაბრკოლება, იერუსალიმის კედლებში სამოქალაქო ომში იყო, როდესაც პომპეუსი ძვ. წ. 63 წელს მივიდა. მეორე დაბრკოლება ამბოხების სიმბოლოა.

538 წელს პაპური რომისათვის მესამე დაბრკოლება რომის ქალაქიდან განიდევნა. ეს დაბრკოლება იყვნენ გოთები, და იქ ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო დაიწყო — სწორედ იქ, სადაც მეოთხე სამეფო დასრულდა. და როგორც მეოთხე სამეფო მის მესამე დაბრკოლებაზე დაიწყო, ეგვიპტის სამეფო დამარცხდა, როგორც ეს სელევკიდთა სამეფოს პირველ დაბრკოლებაში იყო წინასწარ სახეობრივად ნაჩვენები. ეს ცხადყოფს, რომ ოცდამეოთხე მუხლიდან ოცდამეათე მუხლამდე ნაპოვნი წინასწარმეტყველური მოწმობა წარმოადგენს ხაზს, რომელიც ასევე უნდა განთავსდეს მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში. ამ მიზეზით, აუცილებელია განვიხილოთ ის მრავალგვარი წინასწარმეტყველური ურთიერთობები, რომლებიც წარმოდგენილია მარკუს ანტონიუსით, კლეოპატრათი, იულიუს კეისრით, პომპეუსითა და ავგუსტუს კეისრით.

ასე რომ, ხომ არ არის ეს მონაკვეთის, ოცდამეოთხე მუხლიდან ოცდამეათემდე, ყველაზე ბუნდოვანი ნაწილი, როდესაც ისინი ერთ სუფრასთან სიცრუეს ლაპარაკობენ?

და ამ ორივე მეფის გული ბოროტის ქმნად იქნება მიქცეული, და ერთ სუფრასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს ვერ წარემართება, რადგან აღსასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ დროს იქნება. დანიელი 11:27.

ურია სმითი ამ ორ მეფედ მარკ ანტონისა და ავგუსტუს კეისარს მიიჩნევს.

„ოცდამეშვიდე მუხლი ციტირებული“

„ანტონი და კეისარი წინათ მოკავშირენი იყვნენ. თუმცა მეგობრობის საფარქვეშ ორივე ესწრაფოდა და ხლართავდა ხრიკებს საყოველთაო ბატონობის მოსაპოვებლად. მათი ურთიერთპატივისცემისა და ურთიერთმეგობრობის შესახებ განცხადებები თვალთმაქცთა გამონათქვამები იყო. ისინი ერთ სუფრასთან სიცრუეს ლაპარაკობდნენ. ოქტავია, ანტონის ცოლი და კეისრის და, რომის ხალხს განუცხადა იმ დროს, როცა ანტონიმ იგი გაყარა, რომ მასზე გათხოვებას მხოლოდ

იმ იმედით დათანხმდა, რომ ეს კეისარსა და ანტონის შორის ერთობის საწინდარი გამოდგებოდა. მაგრამ იმ რჩევამ ვერ გაიმარჯვა. განხეთქილება დადგა; და შემდგომ წარმოქმნილ ბრძოლაში კეისარი სრულიად გამარჯვებული გამოვიდა.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 276.

როდესაც ოქტავიამ გამოავლინა, რომ მისი ანტონიუსთან ქორწინება ერთიანობის საწინდარს წარმოადგენდა, ამით აღინიშნა ის საქორწინო კავშირი, რომელიც უფრო ადრე, მეთერთმეტე თავში, ელინისტური ხანის ბერენიკეს ქორწინებით იყო წინასახედ ნაჩვენები სელევკიდ მეფე ანტიოქე II თეოსთან დაახლოებით ძვ. წ. 252 წელს. ბერენიკე პტოლემე II ფილადელფოსის ასული იყო. ოქტავია და ბერენიკე წარმოადგენენ დიპლომატიურ ქორწინებებს, ანუ, წინასწარმეტყველურად, ხელშეკრულებებს. მეხუთედან მეათე მუხლების ჩათვლით აღწერილია სამხრეთისა და ჩრდილოეთის სამეფოებს შორის დიპლომატიური ქორწინების ისტორია, და როდესაც მარკუს ანტონიუსმა და ოქტავიანემ, რომელიც მოგვიანებით ავგუსტუს კეისრის სახელით გახდა ცნობილი, ეს ქორწინება მოაწყვეს, მათ სამეფოც აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყვეს.

ბრუნდისიუმის პაქტი (ძვ. წ. 40) იყო მარკუს ანტონიუსსა და ოქტავიანეს (შემდგომში ავგუსტუსს) შორის მოლაპარაკების გზით მიღწეული შეთანხმება, რომლის მიზანიც იყო მეორე ტრიუმვირატში დამაბულობის მოგვარება თითქმის სამოქალაქო ომის შემდეგ. იგი მოიცავდა რომაული ტერიტორიების გაყოფას (ანტონიუსს — აღმოსავლეთი, ოქტავიანეს — დასავლეთი) და განმტკიცებულ იქნა ანტონიუსის ქორწინებით ოქტავიაზე (ოქტავიანეს დაზე). ძვ. წ. 39 წელს ტრიუმვირატის თავდაპირველი ხუთწლიანი ვადა ამოიწურა; ანტონიუსი იტალიისკენ გაცურდა 300-ზე მეტი ხომალდით, რომელთაც თავდაპირველად ბრუნდისიუმში ნაპირზე გადასვლის უფლება არ მისცეს, ამიტომ საბოლოოდ ტარენტუმში მიადგნენ ნავსადგურს. ოქტავიანე მას იქ შეხვდა ხანგრძლივი შუამავლობის შემდეგ, რაც გამოწვეული იყო ანტონიუსის ჯარის unwillingness-ით ებრძოლა ოქტავიანეს ჯართან და პირიქით. ოქტავიამ მნიშვნელოვანი საშუამავლო როლი შეასრულა და ანტონიუსი დაარწმუნა, მხარი დაეჭირა ოქტავიანესთვის სექსტუს პომპეუსის წინააღმდეგ. მათ ტრიუმვირატი კიდევ ხუთი წლით განაახლეს (ძვ. წ. 32 წლამდე), რის მიხედვითაც ანტონიუსმა ოქტავიანეს 120 ხომალდი მისცა დაპირებული ჯარების სანაცვლოდ (რომლებიც ოქტავიანემ მოგვიანებით აღარ გადასცა).

ძვ. წ. 32 წელს ორ მეტოქეს შორის აშკარა განხეთქილება მოხდა. ურთიერთობები გაუარესდა პროპაგანდის, ანტონიუსის აღმოსავლეთზე ორიენტაციის (კლეოპატრასთან ერთად) და ოქტავიანეს მიერ დასავლეთში ძალაუფლების კონსოლიდაციის გამო. ოქტავიანემ აქტიუმადმე უარყო ანტონიუსის მიერ მოგვიანებით შეთავაზებული მოლაპარაკებების წინადადებები.

ჩრდილოეთის მეფესთან (ანტიოქოსთან) და სამხრეთის მეფესთან (პტოლემეოსთან) დადებულ დიპლომატიურ ქორწინებაში სასძლო სამხრეთის მეფემ უზრუნველყო; ხოლო ანტონიუსის (აღმოსავლეთის) და ოქტავიანეს (დასავლეთის) დიპლომატიურ ქორწინებაში სასძლო დასავლეთმა უზრუნველყო. ორივე დიპლომატიური ქორწინება

წარუმატებელი აღმოჩნდა, და ასულისა თუ დის მიმწოდებელმა საბოლოოდ გაიმარჯვა იმ ძალაუფლებაზე, რომელმაც აღთქმა დაარღვია.

სამთა მოწმობა

სელევკიდთა იმპერიის დასასრულს არსებობდა მესამე შეთანხმება, სადაც სიცრუე ითქვა ერთ სუფრასთან. ეს მოხდა მეხუთე სირიული ომის (ძვ. წ. 202–195) კონტექსტში, როდესაც ანტიოქოს III დიდმა გამოიყენა პტოლემეური სამეფოს სისუსტე პტოლემე IV ფილოპატორის 204 წელს ძვ. წ. გარდაცვალების შემდეგ. პტოლემე V ეპიფანე (პტოლემე V) ტახტზე ბავშვობისას (დაახლოებით 5–6 წლის ასაკში) ავიდა, რის შედეგადაც ეგვიპტე რეგენტების ხელში აღმოჩნდა და დაუცველი გახდა შინაგანი ქაოსის, ადგილობრივი აჯანყებებისა და საგარეო საფრთხეების წინაშე.

ანტიოქე დიდმა უკვე შეიჭრა და ხელთ იგდო პტოლემეაოსთა სამფლობელოების დიდი ნაწილი კოელე-სირიაში, პალესტინასა და მცირე აზიაში, ისეთი გამარჯვებების შემდეგ, როგორც იყო პანიონის ბრძოლა (ძვ. წ. 200). ეგვიპტის სრულად დაპყრობის ნაცვლად (რაც რომაელთა ჩარევის საფრთხეს შეიცავდა, რადგან რომი მას ზეწოლას ახდენდა, რომ გარკვეული რეგიონებისგან თავი შეეკავებინა), მან „მფარველის“ სახით დიპლომატიური საქორწინო კავშირის გზას დაადგა. ძვ. წ. 197/195 წლებში, ომის დამასრულებელი სამშვიდობო ხელშეკრულების ფარგლებში, ანტიოქე დიდმა თავისი მცირეწლოვანი ასული კლეოპატრა I სირა (რომელსაც აგრეთვე კლეოპატრა სირას უწოდებდნენ) დანიშნა და შემდეგ მიათხოვა ყრმა პტოლემეაოს V-ს (ქორწინება შედგა ძვ. წ. 193 წელს რაფიაში; პტოლემეაოსი 16 წლის იყო, კლეოპატრა — 10-ის).

ეს წარმოჩენილი იყო როგორც გულუხვი ქესტი: ანტიოქემ თავისი თავი წარმოადგინა ახალგაზრდა მეფის მოკავშირედ და „მფარველად“, მშვიდობის უზრუნველყოფით, ხოლო აზიაში მიღწეული მონაპოვრის შენარჩუნებით. ქორწინებამ მას ეგვიპტეზე არაპირდაპირი გავლენა მიანიჭა თავისი ასულის მეშვეობით (მას იმედი ჰქონდა, რომ იგი თავისი სელევკიდური ფესვებისადმი ერთგული დარჩებოდა და პტოლემეოსთა კარზე პროსირიულ ხმას წარმოადგენდა). ეს ხერხი უკუშედეგიანი აღმოჩნდა, რადგან კლეოპატრამ მხარი დაუჭირა თავის ქმარსა და ეგვიპტეს და არა მამას, რითაც ანტიოქესის გრძელვადიანი კონტროლი შეარყია. ეს ასახავს ბრუნდისიუმის პაქტს (ძვ. წ. 40) და რამდენიმე მხრივ უკავშირდებოდა რომის მოვლენებს.

ისევე როგორც ანტონიმ იქორწინა ოქტავიაზე (ოქტავიანეს დაზე), რათა თითქმის ომის შემდეგ ურთიერთმოწინააღმდეგე ძალები შეეკავშირებინა, ანტიოქოსმა თავისი ასულის პტოლემე V-ზე ქორწინება გამოიყენა დროებითი ზავისა და ტერიტორიული დაყოფის ფორმალურად განსამტკიცებლად (სელევკიდებმა ჩრდილოეთში დაპყრობილი სამფლობელოები შეინარჩუნეს, ხოლო პტოლემემ სამხრეთში ეგვიპტე დაიტოვა).

ანტიოქოსი ფაქტობრივად მეურვედ მოევლინა ყრმა-მეფე პტოლემე V-ს (საგვარეულო კავშირების მეშვეობით), მსგავსად იმისა, თუ როგორ დაიკავეს ოქტავიანემ (და ტრიუმვირატმა) ადგილი ძალაუფლების ვაკუუმის ან მეტოქეობების პირობებში. ორივე შემთხვევაში „უფრო ძლიერი“ ფიგურა (ანტიოქოსი/ოქტავიანე) ნათესაობრივი

კავშირის მეშვეობით ცდილობდა უპირატესობის მოპოვებას მოწყვლადი მხარის მიმართ. ორივე ეს მოწყობა მოკლევადიან სტაბილურობას იძლეოდა, მაგრამ გრძელვადიან პერსპექტივაში „ვერ იკეთილდღეობდა“ საფუძველში არსებული უნდობლობის გამო — კლეოპატრა ეგვიპტეს ანიჭებდა უპირატესობას (რითაც ძირს უთხრიდა ანტიოქოსს), ხოლო ანტონის აღმოსავლური მიმართულება (კლეოპატრა VII) ოქტავიანესთან ურთიერთობის რღვევამდე მივიდა.

პტოლემე V-ის მცირეწლოვანება რეგენტთა მმართველობის ქვეშ პარალელურია იულიუს კეისრის სიკვდილის შემდგომ არასტაბილურობასთან (რამაც ტრიუმვირატის ჩამოყალიბება და ძალაუფლებისთვის ბრძოლები გამოიწვია). ბერენიკეს ქორწინებამ ანტიოქოსთან დასაბამი მისცა სელევკიდთა იმპერიის ისტორიას დანიელის მეთერთმეტე თავში, ხოლო ანტიოქოს დიდის ასულის ქორწინებამ ეგვიპტის ყრმაწვილ მეფესთან აღნიშნო სელევკიდთა იმპერიის დასასრული. მარკ ანტონისა და ოქტავიას ქორწინების დასრულებამ პტოლემეოსთან სამეფოს დასასრული აღნიშნა. იუდას, როგორც ღმერთის აღთქმის ერის, დასასრული ჯვარზე აღსრულდა, ხოლო ის იუდეველთა სამეფო მაკაბელთაგან და რომთან დადებული მათი კავშირიდან დაიწყო. ყველა ეს წინასწარმეტყველური ხაზი წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის თხზულებაში და ყველა მათგანი თანხვედრა ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას. მეხუთე მუხლიდან იწყება ბერენიკეს შეთანხმება, რომელსაც მივყავართ ანტიოქოს დიდამდე და მისი ასულის, კლეოპატრა სირას, შეთანხმებამდე, რაც ხდება ოცდამესამე მუხლის მაკაბელთა ისტორიის ფარგლებში. მაკაბელნი ამ ხაზის ნაწილად იქცევიან ანტიოქოს ეპიფანეს წინააღმდეგ მათი აჯანყების საფუძველზე, რომელიც სელევკიდთა დინასტიის ერთ-ერთი უკანასკნელი წარმომადგენელი იყო.

ანტიოქე ეპიფანე არის ის ანტიოქე, რომელიც ძვ. წ. 168 წელს, მეექვსე სირიული ომის დროს, ეგვიპტეში, ალექსანდრიის მახლობლად იმყოფებოდა. ანტიოქე ეპიფანე ეგვიპტეში იყო შეჭრილი და ალექსანდრიის დაპყრობის ზღვარზე იდგა. პტოლემეური მმართველები დახმარებისთვის რომს მიმართეს. რომმა პოპილიუს ლენასი გამოგზავნა (მხოლოდ მცირე ამალით — ჯარის გარეშე), რათა სენატის ულტიმატუმი მიეტანა; ანტიოქეს დაუყოვნებლივ უნდა დაეხია ეგვიპტიდან და კვიპროსიდან, წინააღმდეგ შემთხვევაში რომთან ომი ელოდა. როდესაც ანტიოქემ წერილი მიიღო და მრჩევლებთან სათათბიროდ დრო ითხოვა, პოპილიუსმა — რომელიც მკაცრ და მბრძანებლურ კაცად არის აღწერილი — თავისი ჯოხი აიღო და მეფის ფეხების გარშემო ქვიშაზე წრე შემოხაზა. შემდეგ მან განაცხადა: „სანამ ამ წრიდან გახვალ, მომეცი პასუხი, რომელიც სენატის წინაშე უნდა წარვადგინო.“

აზრი ნათელი იყო: ანტიოქოსს არ შეეძლო წრიდან გასვლა ისე, რომ რომის მოთხოვნებზე არ დათანხმებულიყო — მისი შეთანხმების გარეშე გადაკვეთა ომს ნიშნავდა. განცვიფრებულმა და დამცირებულმა ანტიოქოსმა მცირე ხნით იყოყმანა, მაგრამ შემდეგ დათანხმდა დამორჩილებას, ეგვიპტიდან გაიწვია თავისი ძალები და სირიაში დაბრუნდა. დიპლომატიის ამ გაბედულმა აქტმა (რომის მზარდი ძლიერების სახელით გამყარებულმა) ბრძოლის გარეშე აიძულა უკანდახევა და თვალსაჩინოდ წარმოაჩინა რომის აღმოცენებადი ბატონობა აღმოსავლეთ ხმელთაშუაზღვისპირეთში.

მას ფართოდ მოიხსენიებენ, როგორც ფრაზის „ქვიშაზე ხაზის გავლება“ წარმოშობის წყაროს (თუმცა სიტყვასიტყვით ეს წრე იყო).

ანტიოქოს ეპიფანე აგრეთვე იქცა პროტესტანტულ გაგებაში იმ ძალის სახედ, რომელიც თავს აღიმადლებს, ეცემა და ამყარებს ხილვას დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში.

და იმ ხანებში მრავალი აღდგება სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე, შენი ხალხის მძარცველნი აღზევდებიან, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ ისინი დაეცემიან.
დანიელი 11:14.

ანტიოქე IV ეპიფანე მეფობდა ძვ. წ. 175–164 წლებში და სელევკიდთა ცამეტი მეფიდან მერვე იყო. იგი ცდილობდა ელინისტური კულტურის თავსმოხვევასა და თავისი იმპერიის გაერთიანებას ბერძნული რელიგიური წეს-ჩვეულებების ქვეშ. ძვ. წ. 169 წელს მან გაძარცვა ტაძარი, აკრძალა იუდეველთა რელიგიური წესები (წინადაცვეთა, შაბათის დაცვა, თორის შესწავლა) და აიძულებდა მსხვერპლშეწირვას წარმართულ ღმერთებს. ძვ. წ. 167 წლის დეკემბერში მან ტაძარში, იუდეველთა აღსავლენი მსხვერპლის სამსხვერპლოს ზემოთ, აღმართა წარმართული სამსხვერპლო (ზევსისადმი) და შესწირა ღორი, სხვა შეურაცხყოფელ ქმედებებთან ერთად. ეს შებილწვა ღვთისმოსავი იუდეველებისთვის უკანასკნელი წვეთი აღმოჩნდა, რადგან ისინი ამას ტაძრის სიწმინდისა და ღვთის რჯულის საბოლოო შებღალავად მიიჩნევდნენ. ამან დაუყოვნებლივი წინააღმდეგობა გამოიწვია, როდესაც მატათიამ (მოდეინელი მღვდელი) უარი თქვა სელევკიდი მოხელის ბრძანებაზე, წარმართული ღმერთებისთვის მსხვერპლი შეეწირა, და მოკლა განდგომილი იუდეველი და ის მოხელე, შემდეგ კი თავის ძეებთან ერთად (მომავალ მაკაბელებთან) მთებში გაიხიზნა. ამან გააჩაღა პარტიზანული ომი და აჯანყება ძვ. წ. 167–160 წლებში, რომლის მიზანი იუდეველთა ღვთისმსახურების აღდგენა იყო, რაც ძვ. წ. 164 წელს იუდა მაკაბელის ხელმძღვანელობით ტაძრის ხელახლა კურთხევით (ხანუკა) დასრულდა.

სელევკიდთა იმპერიის დასაწყისსა და დასასრულში არსებობდა მნიშვნელოვანი შეთანხმება, რომელიც დიპლომატიური ქორწინებით იყო წარმოდგენილი და შეიცავდა გაყოფის ელემენტს — ან აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის, ან ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის. როდესაც სელევკიდთა იმპერია დაკნინდა, ანტიოქოს ეპიფანე მზარდი რომაული ძალაუფლების სიმბოლოდ იქცა და მაკაბელთა აღშფოთების საგნადაც. მოგვიანებით ისტორიაში იგი იქცევა იმ წინასწარმეტყველური სიმბოლოს ყალბ სახედ, რომელიც ხილვას ამყარებს. მეთერთმეტე თავის ოცდამეორე მუხლში აღნიშნული ძალა შეიმუსრა მაშინ, როცა აღთქმის მთავარი შეიმუსრა.

და წარღვნის მკლავებით გადაირეცხებიან მის წინაშე და შეიმუსრებიან; აგრეთვე აღთქმის მთავარი. დანიელი 11:22.

ანტიოქე ეპიფანეს მმართველობა დასრულდა ძვ. წ. 164 წელს, თითქმის ორასი წლით ადრე ქრისტემდე, ვიდრე „აღთქმის მთავარი“ ჯვარზე „შეიმუსრებოდა“. რაც აქ გვინდა აღვნიშნოთ, ის არის, რომ სელევკიდთა იმპერია დაიწყო და დასრულდა დიპლომატიური საქორწინო ხელშეკრულებით, სადაც ორივე მხარეს შორის მზაკვრობა

ისტორიულად დადასტურებული ფაქტია. ანტიოქე ეპიფანეს მეფობის დროს დაიწყო მაკაბელთა აჯანყება, რომელიც ამერიკის რევოლუციის წინასახე იყო. მაკაბელთა ისტორიაში მათი ბრძოლა სელევკიდთა ძალაუფლების უღლის მოსაშორებლად მოიცავდა მნიშვნელოვან ხელშეკრულებას რომთან. მუხლი, რომელიც უშუალოდ მიუთითებს ამ ხელშეკრულებაზე, პირდაპირვე წარმოაჩენს რომს, როგორც მზაკვრულად მოქმედს, ანუ როგორც ხელშეკრულების მაგიდასთან სიცრუის მთქმელს.

და მასთან დადებული კავშირის შემდეგ იგი მზაკვრობით იმოქმედებს, რადგან აღზევდება და მცირერიცხოვანი ხალხით გაძლიერდება. დანიელი 11:23.

ყოველი წინასწარმეტყველური ხაზი, რომელიც ორმოცე მუხლში აღწერილ აღსასრულის ჟამს წინ უსწრებს, დარღვეულ აღთქმას შეიცავს. ურია სმითი, ოცდამეათე მუხლში მოცემულ სიტყვებზე — „რომელნიც წმიდა აღთქმას ტოვებენ“ — განმარტებისას, შემდეგს აღნიშნავს:

“აღშფოთება აღთქმის წინააღმდეგ; ესე იგი, წმინდა წერილნი, აღთქმის წიგნი. ამგვარი ხასიათის გადატრიალება რომში აღსრულდა. ჰერულებმა, გოთებმა და ვანდალებმა, რომლებმაც რომი დაიპყრეს, არიოზული სარწმუნოება მიიღეს და კათოლიკური ეკლესიის მტრებად იქცნენ. სწორედ ამ მწვალებლობის აღმოსაფხვრელად იუსტინიანემ დაადგინა, რომ პაპი ყოფილიყო ეკლესიის თავი და მწვალებელთა მხილებელი. მალე ბიბლია სახიფათო წიგნად მიიჩნიეს, რომელიც უბრალო ხალხს არ უნდა წაეკითხა, ხოლო ყველა სადავო საკითხი პაპისთვის უნდა წარედგინათ. ამგვარად შეილახა ღვთის სიტყვა. და რომის იმპერატორებს, რომელთა აღმოსავლური განყოფილებაც ჯერ კიდევ განაგრძობდა არსებობას, ურთიერთგაგება ჰქონდათ, ანუ შეთქმულებაში იყვნენ რომის ეკლესიასთან, რომელმაც აღთქმა მიატოვა და დიდი განდგომილება შეადგინა, იმ მიზნით, რომ ‘მწვალებლობა’ ჩაეხშოთ. ცოდვის კაცი თავის კადნიერ ტახტზე აღზევდა არიოზული გოთების დამარცხებით, რომელნიც მაშინ რომს ფლობდნენ, ჩვ. წ. 538 წელს.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეხუთე მუხლი განსაზღვრავს ისტორიის იმ ხაზს, სადაც სამხრეთის მეფე დიპლომატიურ საცოლეს გვთავაზობს, როგორც ხელშეკრულების სიმბოლოს, რომელიც შემდგომ ჩრდილოეთის მეფემ დაარღვია. სამხრეთის მეფის საპასუხო მოქმედებამ წინასწარ ასახა ნაპოლეონის სულიერი სამხრეთის მეფის შურისგება ჩრდილოეთის პაპის მეფის წინააღმდეგ 1798 წელს. მეხუთედან მეცხრე მუხლებამდე გატეხილმა ხელშეკრულებამ წინასწარ ასახა ნაპოლეონის მიერ დარღვეული ტოლენტინოს ხელშეკრულება, რომელმაც, თავის მხრივ, წინასწარ ასახა პუტინის მტკიცება ნატოს მიერ დარღვეული ხელშეკრულების შესახებ. ნაპოლეონის საპასუხო მოქმედებამ წინასწარ ასახა პუტინის საპასუხო მოქმედება უკრაინის წინააღმდეგ 2014 წელს. მეათე მუხლში ანტიოქოს დიდის საპასუხო მოქმედება, რომელმაც დაასრულა მეოთხე სირიული ომი, შეესაბამება როგორც ნაპოლეონს 1798 წელს, ასევე პუტინს 2014 წელს. მეთხუთმეტე მუხლის შემდეგ აღწერილი პანიუმის ბრძოლისა 200 წ. ჩვ. წ.-მდე შემდეგ, ანტიოქოსმა მოაწყო დიპლომატიური ქორწინება დაფარული განზრახვით, რომ ეგვიპტე თავის

მმართველობას დაექვემდებარებინა ადგილზე სამხედრო ძალების გამოყენების გარეშე. ანტიოქოს დიდის ტახტი მის ძეს გადაეცა, რომელიც მოკლეს, რამაც ტახტზე აიყვანა ანტიოქოს დიდის უმცროსი ძე, ანტიოქოს ეპიფანე. მისმა მოქმედებებმა, რომლებიც ბერძნული წეს-ჩვეულებებისა და რელიგიის დანერგვას ისახავდა მიზნად, გამოიწვია მაკაბელთა აჯანყება, რომელმაც ოცდამესამე მუხლში რომთან ცბიერი ხელშეკრულება მოიტანა. ოცდამეოთხე მუხლი წარმართულ რომს შემოიყვანს და მიუთითებს ანტონისა და ავგუსტუსის სიცრუის სუფრაზე. ოცდამეათე მუხლში წარმართული რომი დიალოგში შედის პაპის ეკლესიასთან, რომლებიც აღნიშნულნი არიან როგორც ისინი, რომელთაც წმიდა ალექსანდრე დაარღვიეს.

ოცდამეოთხედან ოცდამეათე მუხლებამდე არის წარმართული რომის მოწმობა, ხოლო ოცდამეტერთმეტედან ორმოცდამეათე მუხლებამდე მოცემულია საპაპო რომის მოწმობა. დანიელის მეთერთმეტე თავის პირველი მუხლიდან ორმოცდამეათე მუხლამდე ყოველი სტრიქონი წარმოადგენს წინასწარმეტყველების ხაზს, რომელიც გამოიყენება ორმოცდამეათე მუხლის დაფარულ ისტორიაში. სელევკიდთა სამეფოს ხაზი, პტოლემეაიოსთა სამეფოს ხაზი, მაკაბელთა იუდეური სამეფოს ხაზი, წარმართული რომის ხაზი და საპაპო რომის ხაზი — ყველა ასახავს 1989 წლიდან საკვირაო კანონის დადგომამდე არსებულ ისტორიას. თითოეული ამ ხაზთაგანი გატეხილ ხელშეკრულებას ამ ისტორიის მთავარ ელემენტად წარმოაჩენს.

ეს არის რომი, რომელიც ადგენს დანიელის მეთერთმეტე თავის ხილვას, და როგორც წარმართული, ისე პაპური რომის წინასწარმეტყველური მზაკვრობის ხელშეკრულებანი აღნიშნულია როგორც თანმიმდევრული განვითარებით მიმდინარე და როგორც რომის მიერ თავიანთი შესაბამისი და განსხვავებული წინასწარმეტყველური პერიოდების განმავლობაში უზენაესი მმართველობის დამყარებამდე მომხდარი. ორივე ძალამ თავისი უზენაესობის წინასწარმეტყველური პერიოდის დასაწყისი აღნიშნა იმ მომენტით, როდესაც მათი მესამე დაბრკოლება იქნა დაძლეული. შეერთებულ შტატებში მალე მოსახდენი საკვირაო კანონის წინ ორი ძალას შორის იქნება მზაკვრობის ხელშეკრულება. ოთხჯერ ეს ორი ძალა იყვნენ სამხრეთისა და ჩრდილოეთის მეფენი: ერთხელ იუდას დიდებულ მიწასა და რომს შორის, ერთხელ რომაული ტრიუმვირატის ორ ნაწილს შორის, და ერთხელ წარმართულ და პაპურ რომს შორის. რომთან დაკავშირებულ ორივე მზაკვრობით ხელშეკრულებაში საქმე საბოლოოდ ეხებოდა რომის იმპერიის ერთი ნახევრისა და მეორე ნახევრის შორის დადებულ ხელშეკრულებას, იქნება ეს აღმოსავლეთის ანტონიუსი, დასავლეთის ავგუსტუსი, თუ აღმოსავლეთის წარმართული რომი და დასავლეთის პაპური რომი. მზაკვრობის ოთხი ხელშეკრულება ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეთა შორის, ორი აღმოსავლეთისა და დასავლეთის მეფეთა შორის, და ერთი იმ მეფესა, რომელიც მალე ჩრდილოეთის მეფე გახდება, და დიდებულ მიწას შორის.

ამით სრულდება ჩვენი საწყისი წარდგენა დანიელის წიგნისა. „პანიუმის“ სერია წარმოადგენს დანიელის წიგნის შესახებ სერიის დასასრულს, რომელიც არის ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორიის შესავალი, რომლის განხილვასაც გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.